



Arrest

nr. 54 714 van 21 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn van Zummar (Centraal-Irak). In 2005 begon u te werken in de winkel van uw stadsgenoot (Y.K.), wiens zaak op de markt van Zummar vlakbij het militair centrum lag. Op 20 oktober 2008 werd u onderweg naar huis tegengehouden door vier gemaskerde mannen. Ze bedreigden u en eisten dat u een explosief zou plaatsen in één van de militaire voertuigen die bij de winkel waar u werkte, langskwam. Vijf dagen later vielen onbekenden uw ouderlijk huis binnen op zoek naar u. U was op dat ogenblik op bezoek bij uw vriend (B.). De terroristen waren op zoek naar u omdat één van hun kompanen gearresteerd was en ze u ervan verdachten hem te hebben aangegeven. Diezelfde dag nam uw vader u mee naar zijn broer (A.) in Bardiya, waar een smokkelaar voor u geregeld werd. Op 28 oktober 2009 hebt u Irak verlaten en op 18 november 2008 kwam u in België aan. De volgende

dag vroeg u asiel aan. Er werd in december 2009 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u niet aannemelijk had gemaakt uw hele leven in Zummar te hebben gewoond. In maart 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Op 8 juni 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste tot een weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag. Op 9 juli 2010 diende u een derde asielaanvraag in, weerom op basis van dezelfde feiten.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u uw derde asielaanvraag baseert op dezelfde feiten die u tijdens uw eerdere asielaanvragen inriep (zie gehoorverslag CGVS, 27 september 2010, p.2). Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een attest van de Irakese ambassade, een voedselrantsoenkaart van uw familie en een attest van de samenstelling van uw familie neer. Aangaande het door u voorgelegde attest van de Irakese ambassade dient te worden vastgesteld dat dit document weliswaar aantoonde dat u de Irakese nationaliteit heeft en dat u in Zummar geboren werd maar niet kan weerhouden worden als afdoende bewijs van uw bewering dat u tot november 2008 in Zummar verbleef. Het betreffende attest bevat hieromtrent immers niet de minste aanwijzing. Wat betreft de door u voorgelegde voedselrantsoenkaart dient te worden vastgesteld dat deze van 2009 dateert (zie gehoorverslag CGVS, 27 september 2010, p.2). Vermits uzelf sedert november 2008 in België verblijft dient te worden vastgesteld dat de informatie op deze voedselrantsoenkaart feitelijk onjuist is. Uw vergoelijking dat de Irakese autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw vertrek biedt hiervoor geen afdoende verklaring (zie gehoorverslag CGVS, 27 september 2010, p.2). Bijgevolg kan dit document niet weerhouden worden als bewijs van uw bewering dat u tot november 2008 in Zummar verbleef. Aangaande het door u voorgelegde attest van de samenstelling van uw familie geldt dezelfde opmerking. Aangezien dit document dateert van 3 mei 2010, een moment waarop u reeds in België verbleef, dient te worden vastgesteld dat het niet aanzien kan worden als afdoende bewijs van uw bewering dat u tot november 2008 in Zummar verbleef (zie gehoorverslag CGVS, 27 september 2010, p.2). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de documenten die u tijdens uw derde asielaanvraag voorlegt niet van die aard zijn om de beslissing die het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag nam te wijzigen.

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat u ondanks het feit dat u reeds documenten uit Irak liet nasturen (zie gehoorverslag CGVS, 27 september 2010, p.2) niet in staat bent om bepaalde bewijsdocumenten aangaande uw afkomst voor te leggen. Zo slaagt u er niet in om eigendomsattesten voor te leggen van de woning en de gronden die uw familie in Zummar bezit (zie gehoorverslag CGVS, 27 september 2010, p.2), daarnaast legt u geen begin van bewijs voor van uw bewering dat een neef van uw vader bij politieke, lokale en provinciale autoriteiten aanklopte om de gronden terug te vorderen die hem tijdens de Arabiseringspolitiek van Saddam Hoessein ontnomen werden (zie gehoorverslag CGVS, 27 september 2010, p.3) en slaagt er evenmin in om kopies van de huwelijksattesten voor te leggen die aantonen dat uw broer en uw zus in Zummar huwden (zie gehoorverslag CGVS, 27 september 2010, p.8). Het ontbreken van deze bewijsdocumenten roept verdere twijfel op over uw bewering dat u van Zummar afkomstig bent en er tot november 2008 verbleef.

Bijgevolg kan u noch de hoedanigheid van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De manifeste bedrieglijkheid omtrent uw beweerdde herkomst die vastgesteld werd bij uw eerste asielaanvraag laat het CGVS immers niet toe om zich een correct beeld te vormen van uw profiel, uw juiste identiteit, de exacte regio waar u gewoond hebt en de plaats(en) waar u recentelijk heeft verbleven. Bijgevolg is het niet mogelijk in te schatten of er in uw hoofdte sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en kan u de status van subsidiaire beschermde niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker steunt onderhavig beroep op een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Tevens beroept hij zich op een 'manifeste beoordelingsfout'.

Nu de commissaris-generaal niet meer kan twijfelen aan zijn afkomst en geboorteplaats wordt gemotiveerd dat verzoeker zijn recente afkomst niet kan bewijzen. Het is verzoeker een raadsel op welke feiten/bepalingen verweerder zich steunt om te komen tot deze gevolgtrekking. De bestreden beslissing gaat enkel uit van een aantal algemene veronderstellingen en eigen gevolgtrekkingen waarbij niet duidelijk is waarop deze zijn gebaseerd en deze niet individueel worden toegepast op verzoeker. De bestreden beslissing is volgens verzoeker behept met een tegenstrijdigheid. Aan de ene kant worden zijn afkomst en geboorteplaats niet in twijfel getrokken doch aan de andere kant stelt de commissaris-generaal nog steeds twijfels te hebben omtrent verzoekers identiteit.

Omtrent de opmerkingen die worden gemaakt bij de neergelegde stukken stelt verzoeker dat de commissaris-generaal goed weet dat dergelijke attesten en voedselkaarten niet de exacte gezinssamenstelling aantonen, alsmede dat de Iraakse autoriteiten administratieve vergissingen maken. Ten onrechte stelt de commissaris-generaal de authenticiteit hiervan in vraag. De waarde van de documenten bestaat eruit dat zij aantonen dat verzoeker er wel degelijk heeft gewoond. Verweerder dient bewijzen voor te leggen waaruit op objectieve wijze blijkt dat de neergelegde documenten verzoekers afkomst niet genoegzaam bewijzen.

Aangezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake verzoekers asielaanvraag kracht van gewijsde heeft, dient verweerder zich enkel te baseren op informatie en bewijzen die haar in onderhavige procedure werden verstrekt. Zij mag zich niet meer baseren op overwegingen uit de vorige asielprocedures van verzoeker.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal zich in de eerste asielprocedure enkel op een Franstalig stuk heeft gebaseerd om tot de 'bedrieglijkheid' te besluiten. Aangezien zowel de eerste asielprocedure als onderhavige procedure in het Nederlands geschieden, mag met dit stuk geen rekening worden gehouden gelet op de strijdigheid ervan met artikel 51/4, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hierbij naar advies nr. 34.745/4 van de Raad van State betreffende het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS).

Indien verweerder dan toch wenst te verwijzen naar de eerste asielprocedure dan bestaat er een tegenstrijdigheid tussen de eerste weigeringsbeslissing en de bestreden beslissing. In deze procedure is immers gebleken dat verzoeker afkomstig is van Zummar, gelet op de gedetailleerde informatie die hij verstrekte. Verweerder erkent in de bestreden beslissing dat verzoeker afkomstig is van Irak en is geboren in Zummar.

Verzoeker stelt dat hij aan de hand van authentieke documenten genoegzaam aantoont afkomstig te zijn uit Irak. Hij herhaalt dat de beslissing intern tegenstrijdig is nu zij enerzijds vermeldt dat hij zijn afkomst niet afdoende bewijst maar anderzijds wel duidelijk stelt dat de documenten aantonen dat hij de Iraakse nationaliteit heeft en in Zummar is geboren.

Verzoeker verwijst betreffende zijn asielrelaas naar het gehoorverslag en stelt dat de commissaris-generaal dienaangaande geen enkele opmerking heeft geformuleerd.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus dient vastgesteld te worden dat de situatie in Zummar dermate ernstig is dat zij aanleiding geeft tot het verlenen van subsidiaire bescherming. Dit is door verweerder nooit onderzocht en verzoeker vraagt dan ook aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. In aanvulling van de lijst van incidenten die hij meedeelde tijdens de interviews verwijst verzoeker nog naar het *Report to Congress, Measuring Stability in Iraq* van maart 2010 en naar een rapport van Amnesty International inzake de terugzending van Irakezen naar hun land van herkomst. Om deze redenen verzoekt hij de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal te bevelen zijn afkomst op een degelijke manier te onderzoeken en na te gaan of de situatie in Zummar en bij uitbreiding Ninawa aanleiding geeft tot het verlenen van subsidiaire bescherming.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden worden gelezen. Uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent, zodat hij de bedoelde nuttigheidsafweging heeft kunnen maken, en deze

bovendien aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tijdens verzoekers eerste asielprocedure werd bij arrest nr. 40 757 van 24 maart 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat verzoeker een gebrek aan kennis vertoonde omtrent (i) de naam van de partij van Saddam Hoessein, terwijl deze voor de val van het regime alomtegenwoordig was (ii) de Koerdische partijen in zijn regio (iii) het feit dat de veiligheid en administratie in Zummar in handen was van de Koerdische autoriteiten (iv) de nummerplaten in zijn regio (v) het geld dat aldaar in omloop was. Op grond van deze vaststellingen werd geoordeeld dat verzoeker blijkens zijn verklaringen niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van Zummar. Vermits hij zijn afkomst niet aannemelijk maakte werden de door verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten en het attest van de Mukhtar niet aanvaard als objectief bewijs van zijn identiteit en afkomst. Tevens werd het voorleggen van een bewijs van woonst onafdoende geacht om de hierboven vermelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker baseert zijn huidige, derde asielaanvraag op een attest van de Iraakse ambassade, voedselrantsoenkaart en attest van gezinssamenstelling (administratief dossier, stuk 11: documenten).

De commissaris-generaal, en de Raad optredend in volle rechtsmacht, moeten, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van het wijzen, de bijgebrachte gegevens en elementen in ogenschouw nemen die nodig zijn om te kunnen beslissen. Bij deze beoordeling wordt rekening gehouden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij eerdere asielaanvragen. Aangezien verzoeker middels het bijbrengen van documenten om zijn beweerde herkomst aan tonen de door hem aangehaalde gegevens en verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag terug in het debat brengt, worden ze mee in het beraad genomen.

Wat betreft het attest van de Iraakse ambassade dient te worden opgemerkt dat dit zowel blijkens de inhoud ervan (zie verwijzing naar de nummering K458085) als blijkens verzoekers verklaringen op het CGVS werd uitgereikt op basis van het reeds tijdens de eerste asielaanvraag neergelegde nationaliteitsbewijs (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 3, p.2). Tijdens verzoekers eerste asielprocedure werd echter, na onderzoek door een gespecialiseerde dienst van de Belgische Federale Politie, vastgesteld dat verzoekers nationaliteitsbewijs, net als zijn identiteitskaart overigens, niet-authentiek is (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 18: landeninformatie). Gezien het attest van de Iraakse ambassade werd bekomen op basis van een niet-authentiek nationaliteitsbewijs kan aan de inhoud van dit attest evenmin bewijswaarde worden toegekend. Verzoeker betoogt in dit kader ten onrechte dat met het verslag van de Federale Politie geen rekening kan worden gehouden omdat het niet werd opgesteld in het Nederlands en derhalve strijdig zou zijn met artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet legt immers niet op dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept in de taal van de procedure dienen te worden gesteld of vertaald (RvS 22 februari 2007, nr.168.176). Geen wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal om alle landeninformatie die aan het dossier wordt toegevoegd in de taal van de rechtspleging op te stellen. Daargelaten dat het weinig ernstig is dat verzoeker ter staving van zijn derde asielaanvraag enerzijds zelf een attest van de Iraakse ambassade neerlegt dat is opgesteld in het Frans en niet is voorzien van een Nederlandse vertaling doch anderzijds betoogt dat het verslag van de Federale Politie had moeten worden vertaald van het Frans naar het Nederlands, toont verzoeker geenszins aan dat of op welke wijze hij zou zijn gegriefd doordat het verslag van de Federale Politie zoals opgenomen in het dossier niet werd vertaald naar het Nederlands. Hoe dan ook vermeldt het attest van de Iraakse ambassade slechts dat verzoeker zou zijn geboren in Zummar en de Iraakse nationaliteit heeft, doch kan hieruit geenszins worden afgeleid dat hij na zijn geboorte ooit daadwerkelijk in Zummar zou hebben verbleven.

Aangezien de door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten, zoals blijkt uit het voorgaande, niet-authentiek zijn, toont verzoeker zijn identiteit niet aan. Derhalve toont hij evenmin aan dat hij de persoon is zoals vermeld op het attest van gezinssamenstelling en de voedselrantsoenkaart. Bovendien dient te worden vastgesteld dat beide documenten werden opgesteld op het moment dat hij reeds in België verbleef (administratief dossier, stuk 3, p.2). Daar zij desalniettemin attesteren dat verzoeker in Zummar verblijft, oordeelde de commissaris-generaal met recht dat de informatie zoals hierin vermeld feitelijk onjuist is. Bijgevolg kan aan de inhoud van deze documenten geen bewijswaarde worden toegekend. Verzoeker wijst er in dit kader overigens zelf op dat *“dergelijke attesten en voedselkaarten niet de exacte gezinssamenstelling in Irak aantonen”* en dat hierin *“administratieve vergissingen gemaakt worden”*, waarmee hij aangeeft dat dergelijke documenten geen sluitend bewijs vormen voor de inhoud ervan.

Het voormelde volstaat in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat verzoeker er niet in slaagt om zijn tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent zijn beweerde afkomst van Zummar te herstellen. Gezien hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van Zummar kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij er beweert te hebben ondervonden; dienvolgens kan zijn asielrelaas niet worden aangenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Daar verzoeker blijkens het gestelde sub 2.2.1. zijn voorgehouden afkomst en asielmotieven niet aannemelijk maakt, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst immers niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (RvS 4 juni 2009, beschikking nr. 4513; RvS 26 mei 2009, nr. 193 523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige

verklaringen af te leggen aangaande zijn afkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS